

Březen 2016

V tomto čísle:

- ❖ Povídání o školách v jiných zemích
- ❖ Pokračování příběhu o Sosičovi
- ❖ Povídky naší redaktorky Báry
- ❖ Několik tipů pro zasmání
 - ❖ Kdo si luští, nezlobí
 - ❖ Novinky ze školy

SMILE

- „Pepíčku, skloňuj slovo houska.“
„Kdo, co? - Houska.“
„S kým, s čím? - Se sýrem.“
„Ke komu, čemu? - Mně.“
- Ptá se máma Pepíčka: „Proč krmiš slepice čokoládou?“
On odpoví: „Aby mi snesly kindervejce.“
- Kočka říká praseti: "Prase, já znám tvůj osud."
Prase: "Ty jsi četla můj horoskop?"
Kočka: "Ne, kuchařku."
- Jde blázen po ulici a táhne za sebou na vodítku cihlu. Vidí ho pán a říká si: „Udělám si z něj legraci.“ Přejde k němu a povídá: „Jé, vy máte ale hezkého psa.“ Blázen mu odpoví: „Jste normální, vždyť je to cihla!“ Naštvaný pán odchází. Blázen se otočí na cihlu a říká: „To jsme ho ale vypekli, vid' Alíku?“
- Maminka jde se svou hyperaktivní dcerou k psycholožce. Dcerka začne běhat po čekárně a pokřikovat na čekající lidi. Maminka klidným hlasem povídá: „Kamilu, buď v klídku, Kamilu, buď v klídku.“
To zpozoruje paní psycholožka a povídá mamince: „To je úžasné, jak klidně dokážete napomenout Kamilu. Z Kamily tak vyrostete určitě přátelský, milující, veselý a šťastný člověk.“
Maminka odpoví: „Kamila je ale mé jméno, moje dcera se jmenuje Žofie.“

Královna zvířat

Jsem jediná naděje lidstva. Jsem královna zvířat. Jsem ta, na které závisí proroctví.

V Salonii, zemi které vládnu, se začíná rozprostírat zlo. Má zvířata se rozdělila na dvě skupiny: na dobrou a na zlou. Nikdo to zatím nedokázal zastavit. Ale já to zastavím. Prolomím tuto kletbu. Nenechám svou zemi propadnout zlu.

Do mé komnaty přichází můj věrný rádce a přítel rys Lumix.

„ Má paní, vaše sovy něco v knihovně našli.“

Po tak dlouhé době konečně něco našli!

„Opravdu?“ pohladím Lumixe po jeho sametové srsti.
„Ano. Našli tajnou poličku. Je v ní nějaká neznámá kniha.“
Okamžitě zpozorním.

„Cože, kniha věků?“

Našli ji. Dlouho ztracenou knihu, která obsahuje všechna tajemství Salonie. Odhodila jsem všechny povinnosti stranou a rozběhla se do knihovny. Rozrazil jsem dveře

knihovny a vběhla dovnitř.

„ Má paní...“ začala sova.

Ani jsem nenechala sovu domluvit.

“Tak kde je?!“

Sova mlčky ukázala na stůl, kde ležela prastará zaprášená kniha. Opatrně jsem ji vzala do ruky. Bála jsem se, aby se mi kniha nerozpádlala v ruku. Ale pevně držela, jako by byla zpečetěna nějakým kouzlem.

Opatrně listuji knihou a hledám jakoukoliv zmínku o zlu. Nacházím něco až skoro na konci knihy. Jsou tu nečitelně načmárané věty. Podaří se mi ale přečíst pár vět napsaných zlatým inkoustem.

Já, Janul II. , právoplatný král Salonie, jsem uvrhl celou Salonii do spárů zla, dokud nepřijde ta, která si říká vyvolená a kouzlo nezruší. Pokud se vyvolené podaří zlo zastavit, stane se pravou královnou Salonie. Pokud ne, ona zemře a Salonie bude i nadále pod vládou zla.

Dočtu větu a zhluboka oddechnu. Pod zlatými větami je nápis, který slouží

jako návod.

*Vyjed' se svými pěti nejlepšími zvířaty ke kameni na hoře Statečnosti. Ať zvířata obstoupí kámen a ty sama se na něj postavíš. Nahromadíš veškerou svojí sílu a vyřkneš jediné slovo: „vérě *“.*

„Marion svolaj jednorožce Erba, gryfa Steixe, ledního medvěda Snowa, levharta Ruiho a ryse Lumixe. Všichni ať se dostaví před bránu. Vyřid' jim, že za nimi co nevidět přijdu.“

Sova mlčky odletěla vyřídit úkol. A já... já se budu snažit ze všech sil svou zemi ochránit.

A tak vyjíždíme. Všichni se potom, co jsem jim vysvětlila, oč jde, tváří nejistě. Když dorážíme na kopec je napětí téměř hmatatelné. Rozdělím pokyny a sama si stoupám na velký kámen.

„Nebojte se, vše dobře dopadne.“

Něžně přejedu
pohledem po každém

z nich.

Nepříjemný pocit v žaludku pomalu ustupuje.

„Mám tu přece vás.“

Zavřu oči a čerpám sílu ze všech zvířat mého království. Cítím, jak mnou síla prostupuje, a vykřiknu: „Vérě!“

Obrovská síla prochází celou Salonií. Cítím, jak se očarovaná zvířata opět stávají dobrými. Kletba se od Salonie odvrací. Dokázala jsem to! Vděčně se ohlédnu na svá zvířata. Jsou vyčerpaná, ale šťastná. A tak jsem to zvládla. Korunovace byla majestátní. Do naší země se sjelo spoustu velevážených králů a vévodů. Všichni mě obdivovali a já se po několika týdnech zase cítila šťastná.

Dokud budu živa, nikdy nedovolím, aby má země propadla zlu. Jsem královna a Salonie rozkvétá jako nikdy za celou svou existenci. Vdala jsem se za jednoho z králů. Máme krásnou dceru. Pevně doufám, že mou zemi povede stejně dobře a čestně jako já.

KONEC

*elfsky slib

Školy kolem světa

Chtěli jste někdy vědět, jaké to je chodit do školy třeba v Anglii, Brazílii nebo Chorvatsku?

Nás to zajímalo, a tak jsme pověřili našeho reportéra Adama, aby vyzpovídal své známé, kamarády a příbuzné, kteří bydlí v zahraničí a aby potřebné informace zjistil!

A tady je výsledek jeho práce:

Moje otázky:

1. Jak se jmenuješ, kolik je ti let a odkud jsi?
2. Kolik ti bylo, když jsi šel do první třídy?
3. V kolik hodin ti začíná vyučování?
4. Jaké máš ve škole předměty?
5. Používáš ve škole hodně elektroniku?
6. Děláš hodně projektů?
7. Jak dlouhé máš přestávky?
8. Kolik máš prázdnin?
9. Je tvoje škola dobrá?

1. Euan, 9 let, Velká Británie

2. 4 roky
3. My začínáme v 9 ráno.
4. Matematika, angličtina, vědy, dějepis, počítače, hudební výchova, tělocvik
5. Ano, v mojí třídě používáme interaktivní tabuli, počítače a iPody.
6. Ano
7. Mezi hodinami 15 minut, na oběd 1 hodinu
8. V létě 6 týdnů, 2 týdny na Vánoce, 2 týdny na Velikonoce a třikrát za rok 1 týden
9. Škola mě baví, hlavně tělocvik.

1. Adam, 13 let, Kanada

2. 4 a půl
3. Začínáme v 9 ráno.
4. Matematika, angličtina, francouzština, vědy, tělocvik, zdravý životní styl, hudební výchova, občanská výchova, zeměpis
5. Ano, máme hodně elektroniky, hlavně počítače, interaktivní tabule a také tablety.
6. Ano
8. 8 týdnů letní prázdniny, 2 týdny o Vánocích, jeden týden v březnu a několik prodloužených víkendů během školního roku
9. Moje škola je super!

1. Luisa, Sydney, Austrálie

2. Do školy chodím od 5 let.
3. Moje škola začíná v 8.45 ráno.
4. Naše předměty jsou angličtina, matematika, tělocvik, vědy (přírodověda, zeměpis, fyzika a chemie), společnost a její životní prostředí, náboženství, osobní zdraví a vývoj
5. U nás ve škole používáme hodně techniky, v každé třídě máme interaktivní tabuli, sadu iPadů a ještě máme počítačovou učebnu.
6. Projektů děláme hodně, hlavně skupinové.
7. Máme dvě velké přestávky za den, 30 minut na oběd a 30 minut na odpolední hraní.
8. V Austrálii máme školu rozdělenou na 4 semestry. Na konci každého semestru máme 2 týdny prázdnin. Naše letní prázdniny jsou 6 týdnů a jsou v nich i Vánoce, protože my máme léto, když je v Evropě zima.
9. Mě škola moc nebaví. Potřebujeme novou jídelnu a lepší vybavení na hřiště, ale máme super knihovnu.

1. Robert, 12, Orange County, Kalifornie, USA

- 5 let
- Školu máme od 8.50 ráno.
- Mám angličtinu (gramatiku, čtení a psaní), španělštinu, matematiku, dějepis, vědy, laboratoře a tělocvik.
- V každé třídě používáme interaktivní tabule.
- Děláme hodně samostatných projektů.
- Přestávky máme 15 minut, na oběd je 30 minut.
- Skoro každý měsíc máme aspoň jeden den volno, na Vánoce 2 týdny, jarní prázdniny 1 týden.
- Moje škola je super, máme hodně soutěží a jiných zajímavých aktivit.

1. Hermione, 6, Keynsham, Velká Británie

- Do školy jsem šla v 5 letech.
- Škola mi začíná v 8.45.
- Zatím mám angličtinu, matematiku, vědy, výtvarnou výchovu a Tělocvik.
- Máme interaktivní tabuli a tablet.
- Děláme skupinové projekty.
- Ranní a odpolední přestávka je 30 minut a na oběd máme hodinu.
- Prázdniny máme dost často.
- Něco mě baví, něco ne.

1. Elena, 8, Madrid, Španělsko

- Do školy chodím od 6 let.
- Začínáme ráno v 9 hodin.
- Máme španělštinu, angličtinu, matematiku, vědy, výtvarnou výchovu, hudební výchovu, tělocvik, náboženství.
- Používáme interaktivní tabule a počítače.
- Projekty moc neděláme.
- Naše hlavní přestávka je 30 minut.
- Nejdelší prázdniny jsou v létě, potom o 6. týdnů později máme vánoční prázdniny a týden na Velikonocích.
- Škola mě moc baví.

1. Christopher, 17, Calne, Velká Británie

- Školu jsem začal v 5 letech.
- Vyučování mi začíná v 8.40 ráno.
- Už dělám jenom vybrané předměty -matematiku, fyziku, psychologii a elektroniku.
- Máme a používáme hodně elektronických pomůcek.
- Ted' už dělám hlavně individuální projekty.
- Hodinu na oběd, přestávky 20 minut
- Nějaké prázdniny máme asi každé dva měsíce.
- Škola mě baví.

1. Avery, 11, Bismarck, Severní Dakota, USA

- Do školy chodím od 5 let.
- Škola mi začíná v 8.25.
- Ve škole mám angličtinu, matematiku, náboženství a studium Bible, vědy, výtvarnou výchovu, společenské vědy.
- Máme interaktivní tabuli a počítačovou učebnu.
- Projekty děláme individuální i skupinové (4-5 dětí).
- V poledne máme hodinu na oběd a hraní venku na hřišti.
- Volno máme alespoň jeden nebo dva dny každý měsíc, o Vánocích dva týdny, o Velikonocích 4 dny. Vypadá to málo, ale naše škola má 3 měsíce letních prázdnin, celý červen, červenec a srpen.
- Škola mě baví, hlavně vědy.

1. Daniel, 13, Španělsko

- Do školy (i se školkou) chodím od 3 let
- Začínáme v 9 ráno
- Moje předměty jsou španělština, angličtina, francouzština, matematika, biologie, dějepis, počítače, etika a správné chování
- Moc elektroniky nemáme, jenom počítače a zpětné projekory
- Hlavně skupinové projekty
- Naše přestávky jsou 15 nebo 20 minut
- O Velikonocích máme týden, o Vánocích 2 týdny a v létě 2 měsíce
- Škola mě baví

OSUD

Jsem známá spisovatelka Barbora Vitásková. Knihy píše pod pseudonymem Alexandr Drucker. Šéf na mě tlačí, abych napsala novou knihu co nejdříve. Paparazzi jsou na každém mém kroku. Stíhají mě nesnesitelní fanoušci. Nechápu, že potřebuji inspiraci, čas a hlavně klid. Proto teď vcházím do klidného opuštěného města. Všude na zemi se tu válí smetí. Nějakou dobu tu už nikdo nežije a tudíž ani neuklízeli. Chvilku zapřemýšlím nad osudem lidí z tohoto města, ale jen na chvíli. Mou pozornost upoutá opuštěná zmačkaná dětská botička. Soudím, že tato bota patřila nějaké dívce. Podívám se na opuštěné domy. Zase se zamyslím nad osudem mladé dámy, která nosila tuto botičku. Konečně mám námět na psaní!

Netrvá to dlouho. Do hlavy mi zničehonic pulzuje ostrá bolest. Přestávám vnímat své okolí. Zhrouťím se na tvrdou kamennou zem.

Stejně prudce jako přišla, bolest zase rychle odešla. Místo ní v mé hlavě vybuchl ohňostroj myšlenek a vzpomínek spousty lidí. Uvědomím si, že to musí být lidé z tohoto města. Mezi ostatními vystoupí jasně na povrch jedna vzpomínka. Vystupuje v ní holčička. S úlekem si uvědomím, že ta botička bude určitě její. Nevím proč, ale nějaká část mého já to ví. Mé myšlenky pomalu zamrzají. Vzpomínka se

dá do pohybu. Je to, jako bych sledovala film. V hlavě mi promlouvá dívčin hlas.

„Mami, musíme odjet z města! Dobře víš, že naše město je pod nákazou neznámé nemoci!“ naléhá holčička na svou matku.

„Ale Penny, jsou to jen pověry. Je období chřipky,“ vysvětluje unaveně matka.

Jako by se tím vše vyřešilo. „To, co postihlo Bluemovy a Perloudovy, tomu říkáš chřipka? Celé jejich rodiny zemřely! Zemřel starosta a na chřipku to stoprocentně nevypadá!“ říká holčička rozhořčeně a oči se jí zalijí slzami.

„Hlavně nebreč. Uvidíš, že se to nějak vyřeší.“ odbyla ji matka.

Výjev se změnil. Penny a její matka se nacházely v nějakém krytě. Spolu s nimi se tam mačkalo asi dalších pět rodin.

„Vidíš, já ti to říkala mami! Zbyli jsme už jen my a nemusíš mi lhát, já vím, že nemoc brzy postihne i nás.“ Penny malinko, povyrosla, mohlo by jí být okolo deseti nebo jedenácti let. „Zlatíčko já vím, udělala jsem chybu. Neměj mi to za zlé. Tohle se ještě v dějinách lidstva nestalo! Mylně nám podstrkovali pocit bezpečí. Teď mají co, chtěli! Svět se blíží do záhuby.“

Matka se podívala na svou dceru. Ta na ni hleděla s lítostí i s obdivem.

„Já ti to nemám za zlé, mami!“ A objala svou matku. Chvilku tam jen tak stály a objímaly se. Po chvíli se matka odtáhla a podívala se na Penny.

„Lidé by měli vědět, že je naše město prokleté. A proto, až umřeme každý živý tvor, který zavítá do našeho města, uvidí náš osud. A stihne ho úplně stejný.“

Vzpomínky se vypařily a já prudce zamrkala. Ležela jsem na zemi a ostré slunce mi svítilo do obličeje. Ucítla jsem silné nutkání se zvednout a otočit se. Tak jsem to udělala.

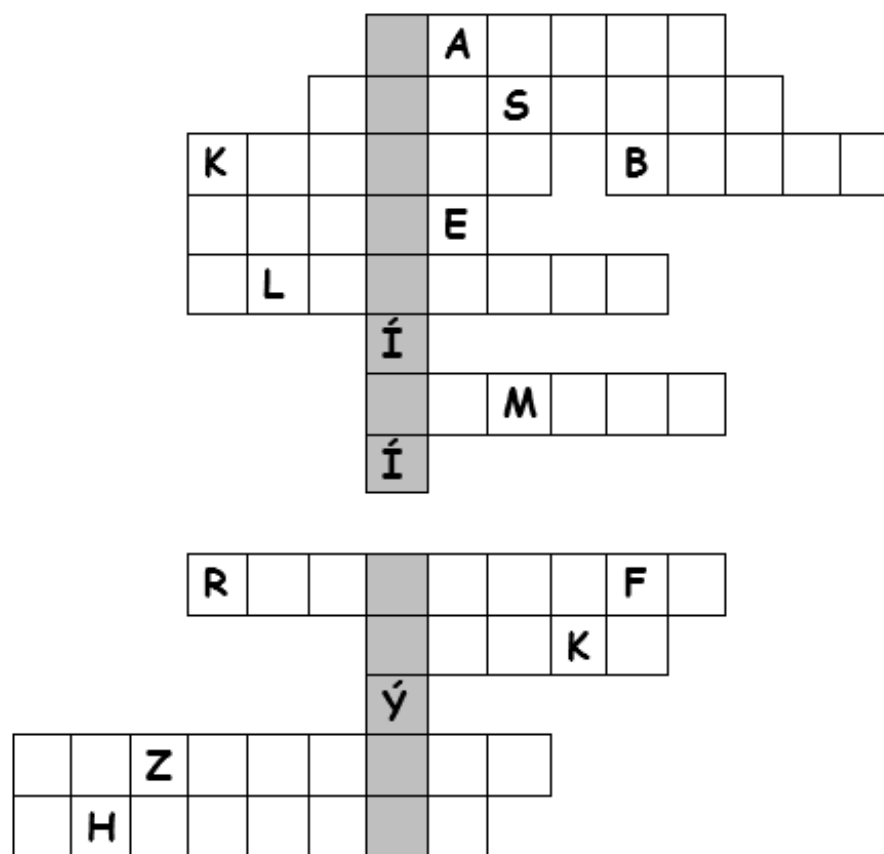
Za mnou stáli v řadách lidé. Vlastně to byli duchové. Celé město těch, kteří zemřeli. Byli průhlední, ale jejich obrysy byly stále zřetelně vidět. Úplně v přední řadě stála holčička se svou maminkou. Penny se na mě děsivě usmívala. V tu chvíli jsem upustila svůj blok a tužku. Zapomněla jsem, proč jsem sem přišla. Zapomněla jsem na inspiraci. Zapomněla jsem na fanoušky. Nebylo nic než ti lidé. Utíkala jsem do jejich chladného objetí.

Kéž bych věděla, že jsem běžela přímo do náruče smrti!

Tento článek jsem posílala do soutěže Můj svět slov. Konala se 5.3 v Chrudimi. Do soutěže se přihlásilo přibližně 230 dětí. Z toho se 14 dětí dostalo do finále a já byla mezi nimi. První místo bylo nakonec uděleno každému z nás. Soutěž vyhodnotil spisovatel Petr Doležal. Moc jsem si akci užila a budu se snažit dál psát svoje vymyšlené příběhy.

Barbora Vitásková

Křížovka pro milovníky Harryho Pottera

1. Poloobr a dobrý kamarád Harryho Pottera
2. Žáci sem chodí o víkendech, Harry tam nejdříve nemohl
3. Druhé koště Harryho Pottera
4. Harryho zprvu neoblíbený učitel, miloval jeho matku
5. Míč ve Famfrpálu, který musí Harry chytit
6. Míč ve Famfrpálu, který se hází do branek
7. Příjmení herce, který si zahrál Harryho
8. Kouzelníci pomocí ní čarují
9. Ve druhém díle se s ním Harry utkal, dlouhý had
10. V prvním díle ochraňoval kámen mudrců, tříhlavý pes

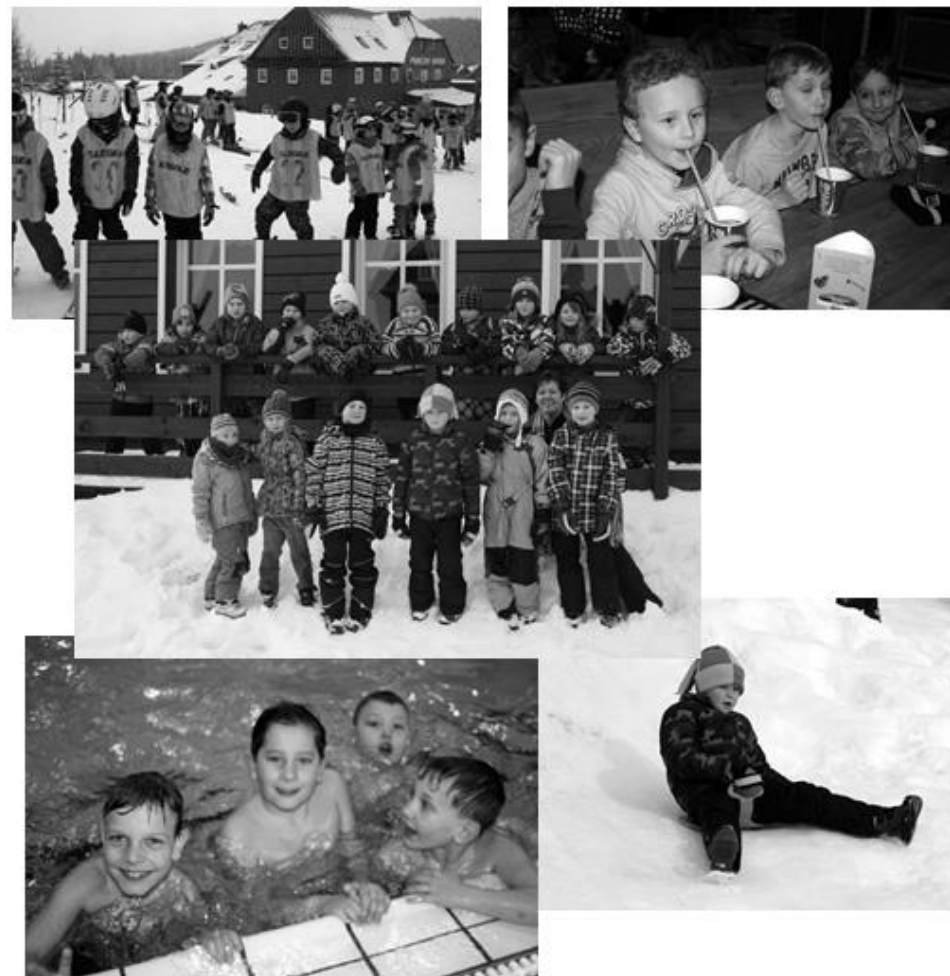
Pořád se něco děje

Začátek druhého pololetí se v naší škole nesl ve znamení škol v přírodě, lyžařských pobytů a zájezdu do Anglie.

Nejprve sedmé ročníky vyrazili v termínu od 28. února do 5. března na lyžařský kurz, kde je kromě spousty sněhu také čekaly přednášky o oblékání na sjezdové lyžování, přednášky o mazání lyží a přednášky o Horské službě.

Po nich se na stejné místo v Krkonoších vydaly na školu v přírodě také třídy 1. C a 3. A. Děti si kromě lyžování a bobování užívaly v bazénu a na diskotéce.

A pokud vás zajímá jaké to bylo v Anglii, počkejte si na příští číslo Omegáče. Účastnice zájezdu Barbora Vytásková pro vás chystá podrobnou reportáž!!!!

Sosič a let hrůzy

Druhá část

Sosič dojel k hlavní budově Lanzy, vystoupil z auta a vykročil směrem ke dveřím s fotobuňkou. Plesk! Narazil do nich. Popošel o několik kroků zpět a zkusil vyskočit. Nic. Skákal a mával na fotobuňku jako blázen, ale dveře pořád nic. Po hodině se už dost naštvál a rozhodl se, že dveře vyrazí. Sebral opodál ležící kládu a rozběhl se s ní ke dveřím. Dveře se přibližovaly - 3metry, 2metry, 1metr, a v tu chvíli se otevřely. Sosič vletěl dovnitř a rozplácl se o protější stěnu. V hale bylo překvapivě vylidněno. Nikde ani noha. U schodiště byla cedule s nápisem:

Přízemí- hala

1. Patro-přednášková síň
2. Patro-finanční oddělení
3. Patro- marketingové oddělení
4. Patro- kanceláře
5. Patro- kanceláře
6. Patro- kanceláře

7. Patro- kantýna
8. Patro- kuchyně
9. Patro - výukové oddělení
10. Patro - Klub pro zazobané milionáře
11. Patro - korupční oddělení
12. Patro - reklamní oddělení
13. Patro - zaměstnanecké a náborové oddělení
14. Patro - nejvyšší ředitel Lanzy

Takže do 13. patra, zamyslel se Sosič a vykročil k výtahu. MIMO PROVOZ stálo na červené pásce, která byla nalepená na výtahu. Ou, no tak po schodech...

Sosič šel a šel a až asi po hodině došel do 7. patra. Z posledních sil zabušil na dveře kantýny.

„Co je?“ ozval se zpoza nich hlas.

„Nemáte něco k jídlu?“

„Náký zbytku tu možná budou,“ ozval se hlas.

Dveře se pootevřely a z nich vyletěla syrová a zkažená rybí hlava. Sosič měl ale takový hlad, že tu rybu vzal do pusy a začal ji ocucávat.

Konečně se dobelhal do 13. patra a zaklepal na dveře.

„Anó?“ zahuhlal někdo zpoza dveří.

„Můžu dál?“ zeptal se Sosič.

„Anó, jen pojďte.“ odpověděl hlas.

Sosič pootevřel dveře, ale za nimi byl jen uklízeč.

„Je tu vůbec někdo?“ zeptal se Sosič.

„Ale samozřejmě, já, pět uklízeček, kuchtík, a nejvyšší ředitel.“

„Hmm, aha, no, děkuji, a nashledanou.“

Sosič vykročil na schodiště, a vyplivl zbytky rybí hlavy. Konečně se dobelhal do 14. patra a zaklepal na nejvyššího ředitele.

„Co chcete?“ ozvalo se.

„No, víte, já jsem se přišel ucházet o místo.“

„Umíte pilotovat raketoplán?“

„Jednou jsem ho řídil a četl jsem manuál.“

„Jaký vám stačí plat?“

„Minimální.“

„Jste přijat.“

„Váš první let se koná zítra. Školili bychom vás, ale školitelé stávkují. Dojděte si do 9. patra a řekněte si o uniformu ve vaší velikosti.“

Druhým den se Sosič oblékl do uniformy Lanzy a jel na letiště. Vstoupil do svého raketoplánu, nastavil všechny systémy, autopilota a tak dále. Pak začali přicházet cestující. Protože všichni stávkovali, musel Sosič zastat funkci prodejce letenek, kontrolora pasů a letenek, letušku co rozdává bulvární noviny a nakonec musel obsluhovat cestující, dokonce jim nosil sušenky.

Naštěstí nemusel ručně. Raketoplány bývají vybaveny systémem pro automatický rozvoz sušenek a ostatních pochutin. Systém funguje tak, že v každém sedadle je zabudovaná roura a když člověk stiskne na dotykové obrazovce, co chce k jídlu, tak mu to onou trubkou přijede.

U nových letounů je to zcela automatické, však Sosičův raketoplán byl jeden z nejstarších používaných typů, přestože to byl nejdražší letoun, který si po stávkách Lanza mohla dovolit. Systém pro rozvoz sušenek v něm byl rozdílný a zastaralý. Ze stěny kuchyně, která byla za kabinou pilota, vyjžděly vozíky s nákladem jídla a pomocí dálkového ovládání objížděly všechny, co si něco objednali. Vozíky měly naneštěstí přesně takové rozměry jako ulička, takže se kolem nich vůbec nedalo projít.

„Dobrý den, užijte si let, tady máte Bulvární hlas“ hlásil už po několikáté značně unavený Sosič a říkal si, že asi nebude moct řídit.

Usedl do sedačky, nastavil autopilota a usnul. Probudil se ráno, už ve značné výšce. Všechno šlo podle plánů. Raketoplán se už blížil k orbitu Měsíce.

Najednou za Sosičovou sedačkou začalo něco šustit. Vyskočil odtamtud stávkující pilot, chytil Sosiče a svázal ho. Sosič se zmítal, ale pouta ne a ne povolit. Pilot začal cosi tukat do počítače a potom zapnul komunikátor.

Na něm se objevil operátor letového provozu. On a ještě šest lidí včetně Sosiče a nejvyššího ředitele byli jediní, kdo nestávkoval.

„Co je?“ zeptal se operátor.

„Tímto raketoplánem narazím do centrálního střediska Lanzy, jestli mě a mým kolegům nezvednete plat!“ pohrozil stávkující pilot.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ